

TOŽBE.

MATERINA.

»Mati! Mati!«
Vzdih iz boja. Sin me kliče.
Dvignila se bom čez griče,
čez rumene.
Pred menoj so mu v zibeli
prvi žarki zablesteli —
In brez mene
zadnji dan mu ne zatone,
dokler se nad njim ne sklone
moja roka.
Če ne najdem
v hrepenenju ga iskrenem,
mrtva sem, še predno sklenem
dneve v tugi.
Kakor v ledu tok utihne,

preden zadnji vir usihne
v zimski strugi.
Če ga najdem. Kakor včasih:
Križ na čelo. V tihih glasih
mu zapojem:

Spavaj, sinko!
Angel tvoj nad tabo diše.
Zunaj divja vihra piše
črke grozne,
črke črne — zvite veje:
da bo vila še groznejše
ure pozne.
O, naj vije! O, naj brije!
Sinko, spavaj! K tebi ni je —
več ne bo je — — —

OČETOVA.

Dete, beri! Kaj je pisal:
Ali raven gorski bor?
Ali nagnjen žitni zor?
— Mož je solzo z lic obrisal. —

Hči mu bojno pismo bere:
»Ljubi oče! Zadnji boj.
Kmalu zmagam. Smrtni znoj
moje trudno čelo pere . . .«

Nehaj, dekle! Tuge dosti!
Trden bor podrt leži,
pa naj trhel bor stoji?
Dete, moja bol oprosti!

Nimaš brata. Grenka kupa.
Upaj! Ti si mlada še.
Kadar zadnji up umre,
kaj srce naj staro upa?

Blizu starca temna jama.
Sredi jasnih visočin
snideva se: jaz in sin.
Tiho, hči! Saj greš za nama.

BEGUNČEVA.

Kam? Veliko dolgih potov,
a nikjer ni pota.
Sreče ni na pot nobeno,
a na vseh — sirota.

Dom? Imeli smo ga, bratje,
v lepi trtni mreži.
Vanj krvavo solnce zrlo
in dejalo: Beži!

Žena. Moja zlata Vanda!
Sedmi dan je tiste,
ki ji dete Bog obeta . . .
Ali čuli niste?

Z glasom je vnebovpijočim
klicala za mano:
Jaz sem mati. Ti si oče.
Pridi, pridi, Jano!

Beži, beži! Drug je klical.
Ne beži zvestoba.
V grob bi rajši svoj pobegnil,
pa bežim od groba.

Silvin Sardenko.